

Meer dan 70 levertransplantaties in 2010

Dit dient gevierd te worden!

Op woensdag 28 januari 2011 vond in het UZ Leuven een viering plaats naar aanleiding van het feit dat er in 2010 meer dan 70 levertransplantaties werden uitgevoerd. Een absolute top!

Het bestuur van LLT was ook uitgenodigd; de viering vond plaats in de foyer van het gloednieuwe administratie-gebouw in UZ Gasthuisberg.

Van deze gelegenheid werd tevens gebruik gemaakt om het verplegend personeel dat de getransplanteerden na de zware ingreep verzorgt, in de bloemetjes te zetten. Op deze manier kregen ze de kans om eens persoonlijk te ervaren hoe hun patiënten van vroeger het tegenwoordig stellen.

Hieronder volgt een relaas van de toespraken van de sprekers, en van het gezellig samenzijn nadien.

Prof. dr. Johan Kips kreeg de eer de viering te openen.

Prof. dr. Johan Kips is gedelegeerd bestuurder van het UZ Leuven.

Hij gaf een overzicht van de transplantaties in UZ Leuven, en van de plaats die orgaantransplantatie in het ziekenhuis inneemt.

UZ Leuven is als universitair ziekenhuis een Europees belangrijk centrum voor topgeneeskunde. Hij verwees naar het onlangs verworven JCI-kwaliteitslabel (zie Zonnekrant augustus 2010) Het is dankzij de dagelijkse inzet van alle medewerkers en vooral die van het medisch personeel dat UZ Gasthuisberg dit kwaliteitslabel heeft kunnen behalen.

Wat de orgaantransplantaties betreft zei prof. Kips dat de transplantatiesector aan de top staat van de vooruitgang van UZ Gasthuisberg . Hij noemde het echte “spitstechnologie “, met als kers op de taart de 74 levertransplantaties in 2010. In totaal werden er in UZ Gasthuisberg reeds 851 levertransplantaties uitgevoerd.

J P

Vervolgens kwam Prof. F. Nevens aan bod.

Prof. Nevens gaf uitleg over de evolutie van de levertransplantaties en de wachtlijst tussen 1997 tot en met 2011 in UZ Leuven en in België.

Wat opvalt, was dat sinds 2000 het aantal levertransplantaties in UZ Gasthuisberg schommelde tussen 50 à 60 per jaar. Dan was er ineens 2010 met 74 levertransplantaties.

Een absolute top!

Terwijl het aantal levertransplantaties bij kinderen constant rond 4 per jaar was, steeg het aantal van 57 in 2009 naar 70 in 2010.

Uit de statistieken blijkt dat de oorzaken van een levertransplantatie van 1997 tot 2009 vooral hepatitis (30%) waren, gevolgd door postalcohol (26%) en HCC (Hepato Cellulair Carcinoom) (24%), cholestatisch (9%), metabool (NASH; antitrypsine; hemochromatose; amyloidose) (8%), acuut leverfalen (8%), retransplantatie (7%), polycystose (6%), solitaire HCC en andere aandoeningen (4%), congenitale leveraandoeningen (2%) en andere oorzaken.

Op 31 december 2010 stonden er in UZ Leuven 64 personen op de levertransplantatie wachtlijst. In de overige centra van België stonden er samen 129 personen op de wachtlijst voor een lever.

Als we het aantal overlijdens ten opzichte van het aantal registraties op de wachtlijst nagaan zien we dat er steeds rond de 80 registraties zijn per jaar.

Dat het transplantatie centra van UZ Leuven tot de Europese top, zelfs tot de Wereld top behoord kwam tot uiting als men de overleving van de getransplanteerden na 10 jaar getransplanteerd te zijn, nagaat. De curve van UZ Gasthuisberg ligt duidelijk boven het gemiddelde van Eurotransplant en zeker boven dat van België.

Verder brak prof. Nevens nog een lans voor een eerlijke verdeling van de organen onder de lidstaten van Eurotransplant. Bij misbruiken wil dat zeggen dat er in België mensen op de wachtlijst overlijden omdat er andere onrechtmatig een orgaan krijgen.

Vervolgens Prof. Jaques Pirenne

Vooreerst gaf Professor Pirenne nadere uitleg bij twee uitdrukkingen die tegenwoordig vaak gehoord worden : **Multidisciplinaire Behandeling** en **Zorgprogramma (ZP)**.

Multidisciplinair betekent dat een patiënt tegenwoordig niet enkel meer behandeld wordt door één

bepaalde arts op één bepaalde afdeling, maar dat hij door verschillende artsen vanuit verschillende afdelingen deskundig wordt onderzocht en ook behandeld.

Met het **Zorgprogramma** en **Zorgtrajecten** gaan de patiënten in functie van hun pathologie langs bij verschillende diensten.

Het Lever Tx Zorgprogramma in ons ziekenhuis mag met recht het prototype genoemd worden van een multidisciplinair ZP .

Het is waarschijnlijk zelfs één van de meest multidisciplinaire zorgprogramma's en daardoor vereist het dan ook de samenwerking van het grootste aantal medewerkers. Het ZP funcioneert 24 uren op 24 en het ziekenhuis is hiervoor permanent standby.

De term 'multidisciplinair ' doet ons automatisch denken aan de verschillende betrokken artsen : hepatologen, anesthesisten, transplantatiechirurgen, artsen van de intensive care en nog vele anderen.

Maar niet alleen artsen spelen een essentiële rol.

De multidisciplinariteit omvat ook het belangrijke werk van veel verschillende paramedici zoals de kinesisten, sociaal werkers, psychologen, transplantatiecoördinatoren en niet te vergeten de verpleegkundigen van de verschillende diensten waar de Ltx-patiënten na hun transplantatie worden geëvalueerd en behandeld.

Professor Pirenne sprak vervolgens zijn persoonlijke dank en die van de patiënten uit tegenover deze laatste groep mensen.

Hij benadrukte dat zij samen een echte keten vormen van topdeskundige, verpleegkundige zorg.

Hun werk vraagt zeer veel energie en extra motivatie, wat niet steeds eenvoudig is, zeker niet in een periode van tekort aan capaciteit.

Hoe meer complex een zorgprogramma is, des te meer multidisciplinair wordt het en des te meer medewerkers zijn er vereist.

Dit zorgt ervoor dat de organisatorische taak van de transplantatiecoördinatoren ook zeer zwaar wordt. Zij vervullen een moeilijke opdracht en zijn dag en nacht de link tussen de talrijke spelers in dit zorgprogramma enerzijds, en de patiënt anderzijds. Elke prelevatie en elke Tx is voor iedereen telkens een

organisatorische uitdaging.

Omdat de meerderheid van de patiënten het goed doen na een transplantatie en naar huis kunnen keren, ziet het verplegend personeel hen niet meer terug. Ze zien enkel de patiënten met complicaties en hebben daardoor wellicht een verkeerde perceptie van de resultaten.

Daarom toonde de professor hen de survival data van Eurotransplant.

Tot slot werd de belangrijkheid van het Team Werk benadrukt.

Bij ons is het eindresultaat echt afhankelijk van goed Team Werk. Iedereen draagt bij aan het geheel door zijn intensief werk en zijn persoonlijke motivatie.

Team spirit bevordert een goede werksfeer en omgekeerd bevordert een goede werksfeer de Team spirit.

Marleen sprak uit naam van de getransplanteerden

Mijn ontmoeting met Gasthuisberg of mijn ontdekkingsreis doorheen Gasthuisberg

In 2006 kwam ik voor het eerst naar Gasthuisberg.

Aan het onthaal werd ik de weg gewezen door een zeer vriendelijke dame.

Wij moesten een nummertje nemen zoals thuis bij de beenhouwerij en wachten tot we aan de beurt waren. Mijn man zei: Kom vrouwke, we gaan in de kerk zitten.

Na een tijdje werden we ingeschreven door weer een vriendelijke dame en zij verwees ons door naar de consultatie Nefrologie. Daar kreeg ik na een reeks onderzoeken het bericht dat ik naast polycystische nieren ook leverpolycystose had.

In 2007 kwam ik dan in contact met de dienst hepatologie. Prof. Verslype regelde voor mij een midweek Gasthuisberg. Op een maandagmorgen moest ik de paarse pijn volgen en me begeven naar de 4de verdieping, naar de afdeling 445. Die week stonden er zoveel mensen

voor mij klaar dat ik er waarschijnlijk veel ga vergeten op te noemen: verpleegsters, sociaal assistente, diëtiste, mensen van de vervoerdienst, dokters, professoren, assistenten, logistieken, kinesist, poetsdienst... Allen zorgden zij ervoor dat mijn verblijf zo aangenaam

mogelijk was. Ik weet niet of ik voor hen allen een moeilijke of makkelijke was, maar wat ik

wel weet is dat zij er altijd stonden, ook al hadden zij zelf al eens een mindere dag of waren zij met hun links been uit bed gestapt. Ik kreeg toen de naam pretransplant.

Ik kwam dus op de wachtlijst te staan. Ik kwam in contact met de transplantcoördinator. Eerst ontmoette ik Joachim, want Bruno was er op dat moment niet.

Altijd stonden zij mij te woord als ik weer eens te ongeduldig werd.

Ik maakte ook kennis met Prof. Pirenne. Hij gaf mij heel veel moed, want de slaagkans was 95%.

Ondertussen kwam ik geregeld naar de consultatie op vrijdagmorgen.

Gerda en de verpleegsters stonden steeds klaar met een vriendelijke goedemorgen.

In juni 2008 kreeg ik dan een telefoontje van Prof. Nevens om 23u.

Midden in de nacht kwamen we aan in Gasthuisberg.

Ik wou onmiddellijk naar de afdeling 445, maar werd vriendelijk tegengehouden door de nachtbewaker. Hij zou de afdeling wel verwittigen.

Een zeer wakkere verpleegster begeleidde ons naar de afdeling.

Het was precies of daar privé verpleegsters voor mij klaar stonden, maar ik weet nu wel beter: iedereen steekt dan een tandje bij, want dit is extra werk dat niet op voorhand te voorzien is.

En dan is het ook nog wel eens voor niets geweest, want om 12u 's middags mocht ik naar huis. De transplantatie ging niet door.

Op maandagmorgen 4 augustus om 1u 's nachts ging mijn gsm. Ik zag dat het Prof. Nevens was (ik had de vorige keer zijn gsm nummer opgeslagen).

Ik wist nu hoe het ging gaan, en ik werd weer ontvangen en geholpen als een koningin.

Nu ging de transplantatie wel door.

Ik werd naar de operatiezaal gereden; en dan is het licht eventjes uitgegaan. Maar ik wist dat er zeer veel ogen aandachtig naar mij keken en zeer veel handen bezig waren om mij er door te helpen.

Dan enkele dagen op intensieve gelegen. Zelf weet ik wel niet wie van jullie mij verzorgd heeft, maar jullie hebben dit zeer goed gedaan want al vlug mocht ik naar de afdeling 662, een 3-sterrenhotel. Daar stond alweer een heel peloton voor mij klaar, dag en nacht.

Dagelijks stond er ook wel een of ander controle onderzoek gepland waar ik weer andere mensen ontmoette die mij geruststelden dat alles goed verliep.

Na 17 dagen sliep ik terug in mijn eigen bed.

De eerste 3 maanden na mijn transplantatie mocht ik op consultatie bij de transplantchirurgen.

Weeral werd ik daar begroet met een vriendelijke goedemorgen door iedereen.

Ondertussen ken ik toch al een klein stukje van Gasthuisberg, maar wat me het meest ontroert zijn al die mensen die voor mij hebben klaargestaan en nu nog steeds klaarstaan.

Daarom wil ik dan ook het ganze team bedanken: professoren, chirurgen, dokters, assistenten, de sociale assistenten, studieverantwoordelijken, de transplantcoördinatoren, de kinesisten, de verpleegkundigen van het operatiekwartier, de intensieve dienst, de afdelingen 444, 445 en 662 en al diegenen waarvan ik niet weet dat zij er ook waren. Maar ik wil vooral de verpleegkundigen van harte bedanken want zonder jullie staan die krakken van professoren en chirurgen nergens. Jullie krijgen van mij een dikke duim, zo zou mijn kleindochter zeggen. Goed gedaan!

En doe zo verder.

Voor meer en heldere foto's zie onze vernieuwde website “ LLT.Be “